

lægger det økonomiske udgangspunkt. Der bliver om et par år muligvis arbejdsgiverbidrag, men der er allerede nu øget medansvar fra arbejdsmarkedsorganisationerne, så vores voksenuddannelser får ny dynamik, og der kommer større grad af ressourcebevidsthed ind i tilrettelæggelsen af voksenuddannelsesstilbudene.

Men nok så væsentligt er det også, at vi anerkender praktiske erfaringer skaffet på arbejdspladser, og opnåede færdigheder i efteruddannelserne, så voksenlærlingeuddannelsen nu kan suppleres med en tredje vej til svendebrevet.

Danmark er blandt verdens førende lande, når det gælder uddannelser, og også når det gælder informationsteknologi. Her er opgaven også at få sikret, at hele befolkningen er med. Det digitale Danmark, som regeringen har spillet ud med, er en samlet IT-strategi for Danmark, der vil give flere adgang til Internettet, give større muligheder for udveksling af informationer mellem borgere og offentlige myndigheder og sikre en større udnyttelse af informationsteknologien i alle uddannelser fra folkeskole til forskningsinstitutioner.

Også den nye bibliotekslov, der finansieres i finansloven, er et led i regeringens mål om at give alle adgang til Internet via vores biblioteker.

Vi fremtidssikrer vores samfund, men vi må samtidig prioritere i forhold til de svageste i blandt os, og det er hverken en gratis eller en let politisk ambition. Det kræver engagement, det kræver lovgivning, men det kræver mere. Det koster penge. Og det kræver en evne til at spare, prioritere og bruge indtægter med omhu. Det kræver helt enkelt, at vi tænker på andre end os selv.

Finansloven lever op til dette krav. Der er sparet på driften, hvor det er realistisk og acceptabelt. Der er prioriteret, hvor vi har kunnet skaffe os politisk opbakning til det. Der er skaffet indtægter, hvor det var nødvendigt. Og sådan må det være, når ønskesedlen skal omsættes i gaver, og regningen betales med det samme.

Nogle partier holder så taler ude i byen og gør noget andet herinde. Der bruges penge på at annoncere med store, dyre løfter til vores ældre i dagbladene, men at mande sig op til så meget som faktisk at stille et forslag i Folketinget om det, man lover den ældre befolkning – det kunne være mere i folkepension – det orker man ikke. Er det fordi, det koster?

Eller blot så lille en opgave som at stemme for de nye servicejob, der vil betyde lidt flere hænder til at hjælpe i ældreomsorgen eller hjælpe på sygehusene, det kan man ikke. Eller bare det at stemme for lidt bedre boligområder i de hårde bydele igennem vores kvarterløft, der også er finansieret heri. Det kan man heller ikke.

Man glemmer også helt at foreslå, at indkomstskatten skal sættes ned til 30 pct., som man ellers skriver om i sine programmer. Men det ser vi ikke nogen konkrete forslag om.

Men man kan godt stemme for en del af de initiativer, vi andre foreslår, mens man samtidig stemmer imod de indtægter og besparelser, der skal finansiere dem. Det svarer faktisk til, at man lover sine børn en masse julegaver under træet, men så undlader at købe dem. Eller at man gerne vil have sit navn med på til-og-fra-kortet, bare man slipper for selv at betale.

Og man kan også love skattestop i kroner og procenter og have æren for det for derefter at lade andre slæbe pengene hjem til de øgede udgifter. Det lyder jo folkeligt og fornuftigt, for hvem elsker nye skatter og afgifter?

Men husker man at sige, at det koster i fælles velfærd, hvis der ikke er indtægter til at betale velfærden? Og husker man at nævne, at denne regering har fastholdt skattetrykket? Det står i øvrigt i skærende kontrast til, at skattetrykket under Schlüterregeringen i 1980'erne eksploderede med nye skatter og afgifter, og hvor man f.eks. nåede 59 nye skatter i hr. Anders Fogh Rasmussens første år som skatteminister.

Men nu skal skatter og afgifter så fastfrysnes. De fleste vil tro, at det giver uændret velfærd. Men det passer ikke. Det vil medføre dramatiske nedskæringer i danskernes velfærd, fordi vi med det løfte ikke kan inflationssikre indtægterne, da store dele af vores skatter og afgifter opkræves i kroner og øre. Hvordan giver det råd til velfærd for flere ældre? Hvordan sikrer det en god folkeskole til flere børn?

Sandheden om dansk økonomi og det danske velfærdssamfund år 2000 er ganske enkel. Vi har en grundlæggende sund økonomi. Den må ikke ødelægges af letsindige løfter.

Men det er jo ikke målet i sig selv, for det er jo det, der er hele pointen: Økonomien skal sikres, at vi kan fastholde et land, der er engageret i fremtiden, som har sikret den sociale tryk, kan udvide den, hvor det er nødvendigt, skabe plads til alle og gøre det til et samfund, der er parat til fremtiden, men som har respekt for nu-